

neb zvýšení kupní hodnoty jednoty měny. Jest notoricky známo, že zákonem čís. 262/1936 a vl. nař. čís. 263/1936 Sb. z. a n., jímž byla nově upravena měna (stanovená přesně hodnota koruny v poměru ke zlatu), nebyl na vnitřním trhu vyvolán zjev, jehož by bylo možno označit za inflaci neb deflaci a nenastaly ani praktické důsledky inflace, t. j. snížení neb zvýšení kupní hodnoty jednoty měny. Tím odpadl žalobní důvod.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Podle obsahu žaloby domáhá se dovolatelka na žalovaném 2.664 K 20 h a nadále měsíčně více o 190 K 30 h, a to jako změny ve výši výživného, opírajíc svůj nárok o doslov smíru o výživném podle vnitřní hodnoty koruny v době sjednání smíru. Předmětem sporu je tudíž jenom výše, v jaké má žalovaný platiti dovolatelce výživné, zda totiž 1.000 K či 1.190 K 30 h měsíčně. Podle § 502 čís. 3 c. ř. s. jest však dovolání, ježto jde o potvrzující rozsudek odvolacího soudu, nepřípustné, i když výživné bylo stanoveno smírem. To platí také o částce 2.664 K 20 h, neboť také tu požaduje žalobkyně z důvodu zvýšení výživného a mimo to částka ta nepřevyšuje hranici v řečeném zákonném ustanovení uvedenou.

Čís. 17400.

Hromadné sirotčí pokladny jsou právníckými osobami, jejichž správou jsou poměřeny poručenské soudy.

Uchazečům o zápůjčky a dlužníkům nepřísluší v příčině zápůjček u hromadných sirotčích pokladen právo ke stížnosti pořadem soudních stolic.

(Rozh. ze dne 4. října 1939, R II 202/39.)

Manželé Karel a Aloisie J., rolníci v D. V., žádali o zápůjčku z hromadné sirotčí pokladny okresního soudu v H., jež jim byla povolena za podmínek uvedených v usnesení ze dne 22. února 1939. Zápůjčka tato byla schválena vrchním soudem v B. s tou změnou, že jest třeba platiti úroky ze sirotčí zápůjčky od prvního dne měsíce, v němž zápůjčka byla povolena, a nikoliv od prvního dne měsíce, ve kterém zápůjčka má býti vyplacena. Tato změna jako smluvní podmínka byla také rozhodnutím okresního soudu v H. ze dne 30. března 1939 sdělena manželům Karlu a Aloisii J. jakož i jejich právnímu zástupci. Rozhodnutím ze dne 17. června 1939 dal okresní soud v H. poukaz k výplatě zápůjčky po srážce úroků od 1. února 1939, v kterémžto měsíci zápůjčka byla povolena, až do 30. června 1939. Do rozhodnutí v příčině srážky úroků od 1. února 1939 podali vypůjčitelé rekurs se žádostí, že mají býti

úroky sráženy jen ode dne výplaty, t. j. od 1. června 1939. Re k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu. D ů v o d y: Podle smluvních podmínek zavázali se stěžovatelé zaplatiti úroky od prvního dne měsíce, v němž zápůjčka byla povolena, t. j. od 1. února 1939. Právem proto první soud jako zástupce hromadné sirotčí pokladny okresního soudu v H. podle těchto smluvních podmínek srazil úroky od 1. února 1939, ježto v tomto měsíci byla tato peněžitá zápůjčka povolena.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu a rekurs stěžovatelů odmítl.

D ů v o d y:

Hromadné sirotčí pokladny zřízené podle čís. nařízení ze dne 9. listopadu 1858 č. 205 ř. z. a instrukce ministerstev vnitra, spravedlnosti a financí ze dne 24. června 1859 č. 123 ř. z. jsou zvláštním účelovým jměním, jež jest podmětem práv a závazků, jsou tedy právníckými osobami, jejichž správou jsou podle § 1 cit. čís. nařízení a § 1 cit. instrukce pověřeny poručenské soudy. Z ustanovení §§ 26 a 28 cit. instrukce vyplývá, že o zápůjčce a tedy i o jejich podmínkách rozhodují jen poručenské soudy a, že uchazečům o zápůjčky i dlužníkům proti rozhodnutím poručenských soudů v příčině zápůjček u hromadných sirotčích pokladen nepřisluší právo ke stížnosti pořadem soudních stolic. Stížnosti takové mají býti proto rekursním soudem odmítnuty. Ježto v projednávaném případě rekursní soud stížnost Karla a Aloise J., podanou a označenou jako řádný opravný prostředek v soudních věcech, neodmítl, nýbrž meritorně vyřídil, jest jeho rozhodnutí zmatečné podle § 41 lit. c) zákona čís. 100/1931 Sb. z. a n. a bylo je proto z moci úřední zrušiti a stížnost onu odmítnouti (rozh. č. 12.107 Sb. n. s.).

Čís. 17401.

Exekuční návrh na zabavení nároku na vydání vkladního listu nevyhovuje předpisu § 54 č. 3 ex. ř., není-li v něm uvedeno ani číslo vkladního listu, ani osoba oprávněná k dispozicím vkladním listem.

(Rozh. ze dne 5. října 1939, R I 591/39.)

P r v ý s o u d vyhověl návrhu na povolení exekuce zabavením nároku na vydání vkladního listu Městské spořitelny P., znějícího na jméno Ida E. a na částku cca 5.000 K, jsoucí v depositu Městské spořitelny, jakož i návrhu na exekuci uschováním a zabavením tohoto vkladního listu, vydaného Městskou spořitelnou P., dle § 262 ex. ř. a jeho příkázáním k vybrání do výše vykonatelného pohledávání. Re k u r s n í s o u d nevyhověl exekučnímu návrhu. D ů v o d y: Právem vytýká rekurs exekučnímu návrhu nejasnost a nedostatek náležitostí